

Sygn. akt V CSK 510/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. Ś.

przeciwko A. M.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego A. M.

przeciwko R. Ś.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda - pozwanego wzajemnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od skarżącego na rzecz A. M.

3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem

zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda (pozwanego wzajemnego) od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004,

nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do art. 647 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. oraz art. 639 k.c. i art. 644 k.c., a także art. 471 k.c. Nie przedstawił jednak takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez Sąd II instancji stanie faktycznym. Twierdzenia skarżącego sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, w szczególności dotyczącymi wykazanego, zdaniem skarżącego, faktu odstąpienia przez zamawiającą od umowy o roboty budowlane.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.